

μᾶλλον ἀπορίας ἄξιον, ὅτι ἐκ Λύρκειου, δρους Ἀρκαδικοῦ, ρέειν
λέγει τὸν Ἰνάχον ὁ Στράβων· τὸ γάρ ἐν Ἀρκαδίᾳ ὄρος Δύκαιον,
οὐ Λύρκειον ὄνομάζεται, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν τοῖς ἑξῆς (σελ. 147)
ἔρει. Μήποτε οὖν ἀντὶ τοῦ Ἀρκαδίας, γραπτέον Ἀργείας, ὥσπερ
εἴκαστα ἐν ταῖς εἰς τὴν Γαλλικὴν μετάφρασιν σημειώσεσι (ιον. III,
pag. 228, ποτ. 1). Λύρκειον δὲ οὐ μόνον ὄρος, ἀλλὰ καὶ πόλις ἡν
τῆς Ἀργείας οὗτον καλούμενη (ἴδ. κατωτέρ. σελ. 130), ἡν Δύρκειαν
ἢ Παυσανίας (β', 25) θηλυκῶς ὄνομάζει, ἵσως ἡ νῦν Δούρκα γρα-
φουμένη ἐν τῷ νεωτάτῳ τῆς Πελοποννήσου Πίνακι.—Στ. 5, Περὶ δὲ τῶν
μαθευμένων πηγῶν εἰροτας.] Τῶν πηγῶν τοῦ Ἰνάχου δηλονότι, περὶ
ῶν ἐν τοῖς πρόσθεν (Μέρ. Α, σελ. 365) ἔμνημόνευσε.—Στ. 6,
Πλάσματα ποιητῶν.] Ἐκ ΔΓ, ΑΤ, Πλάσματα τῶν ποιητῶν.—
Στ. 8, Θεοὶ δ' αὐτὸν θέσαν Ἀργος ἀνυδρον.] Ἐξ ἀδήλου ποιητοῦ τὸ
ἔπος ἡμαρτημένον δὲ, εἴδ' οὗτον γράφοιτο, εἴδ', ὡς ἔσικεν ἀνεγνω-
κίναι ὁ ἀρχαῖος Λατένος μεταφραστής, Θεοὶ δ' αὐτίκα θέσαν
Ἀργος ἀνυδρον.—Στ. 11, Λίτιωνται δέ.] Ἐκ τοῦ ἀμοῦ ἀντεγράφου,
ΑΤ, Λίτιωνται δέ.—Στ. 13, Καὶ κεν ἐλέγχετος.] Ἐκ τῆς Ἰλιάδος,
δ', 171.—Στ. 16, Πολύφεορον.] Ἐκ τοῦ Σοφοκλέους (Ἀλέκτρ. 10).—
Στ. 19, Νῦν μὲν πειρᾶται.] Ἐκ τῆς Ἰλιάδ. β', 193.—Στ. 21, Χρόα.]
Ἐκ τῆς Οδυσσείας, β', 376.—Στ. 23, Λίδη.] Ἐκ τῆς Ἰλιάδος, ἀ', 3.
—Στ. 28, Πολύδο ξψιον Ἀργος.] Δικτήσαντες τὸ ἀρχαῖον σοιχεῖον
τοῦ Δίψιου, σύνδεσμον ἐπλαστανοὶ Γραμματικοὶ, ἡ μᾶλλον μόριον,
τὸ Δέ, ισοδυναμοῦν τῇ προθέσει, Εἰς τοῦτο δέ τολμήσαντας,
ἐπόμενον ἦν καὶ καθ' ὑπερβατὸν ἐξηγήσασθαι τὸ λεγόμενον· τὸ γάρ
σύνηδες ὀφειλεν εἶναι Πολὺ ξψιον Ἀργοσδέ.

ΣΕΛΙΔ. 122, στ. 3, Ερασίνος.] Ὁ αὐτὸς ἵσως τῷ Χάροπει πο-
ταμῷ, οὐ μημονεύει Πλούταρχος (Ἄρατ. § 28). Σώζειν ἔτι τοῦνομα
τὸν Ερασίνον ὁ νεώτατος τῆς Πελοποννήσου Πίγαξ μαρτυρεῖ ὁ
μίντοι Μελέτιος Κεφαλάρει φησὶν αὐτὸν καλεῖσθαι.—Στ. 5, Ορνεις.]
Ἐκ ΔΓ, ΑΤ, Ορνεις.—Στ. 9, Αρεσίνον.] Ἰσ.γρ. Αρεσίνον.—Στ. 15,
Δέρνη κακῶν.] Δέρνην φασὶν ὄνομάζεσθαι νῦν καὶ Μύλους (Les
Moulins) τὴν αὐτὴν, οὐδητὸν πλησίον κειμένην τῆς πάλαι λίμνης
Δέρνης.—Στ. 19, Ἀργος ἀνυδρον κ. τ. λ.] Ήσιόδου τὸ ἔπος εἶναι
φησιν Εὔξανθιος (σελ. 461).—Στ. 21, Διαφερόντως ἐν εὐπο-
ρίᾳ ὑδάτων ἀπορίαν εἰσάγοντα.] ΉΔ, ΑΤ, Διαφερόντως ἐν εὐπο-
ρίᾳ ὑδάτων ἀπορίαν εἰσάγοντες. Οὗτως δέ πως καὶ ὁ πρῶτος
ἐκλατινίσας τὸν Στράβωνα σιέληκε τὰς ἀντικειμένας λέξεις, ώστε οἱ

aquarum penuria aquarum abundantiam inducunt, καὶ διταλὸς μιταρραῖς ἐκδηλότερον, come quelli che nella carestia dell' acque ve n'adducevano abondantemente, ἀμφότεροι καὶ τὴν μετοχὴν συνάψαντες πρὸς τὸ Φρέσατα.—Στ. 25, Πελαγιῶτας κ. τ. λ.] Εξ τοῦ Ἀρχελάου, μηκέτε σωζομένου δράματος, Εὐρπίδου οἱ σίχοι, ὡς αὐτὸς ἐν τοῖς πρόσθεν (Μέρ. Α, σελ. 296) ἔδιλωσε Στράβων.

ΣΕΛΙΔ. 123, στ. 5, Καὶ ίασον Ἄργος.] Διεγυραπτέον ἵσως ταῦτα οὐ γάρ ἐκ τῶν μὴ εἰρημένων Ὁμήρῳ εἰσὶ.—Στ. 9, Ἄργετήν Ἐλένη.] Εξ τῆς Ἰλιάδος, ζ, 323.—Στ. 11, Ἔξι πόλις.] Εξ τῆς αὐτῆς, ζ, 152.—Στ. 13, Μέσον Ἄργος.] Εξ τῆς Οδυσσείας, ἄ, 344.—Στ. 15, Πολλῆσιν κ. τ. λ.] Εξ τῆς Ἰλιάδος, β', 108.—Στ. 16, Ἄργοςδέ καὶ τὸ πεδίον.] Κατὰ σοιχείων ἵσως μετάθεσιν, ἀντὶ τοῦ Ἄργος, οὗτως ὀνόμαζεν Θετταλοὶ καὶ Μακεδόνες τὸ πεδίον. Ἰσως δὲ καὶ τοῦ πεδίου τὸ ἄργον, τουτέσι τὸ μὴ εἰργασμένον, μέρος μόνον οὗτως ἔλεγον.—Στ. 22, Διελούτο.] Εξ ΔΓ, ΑΤ, Διεξίλον. Ότι δὲ προέχει ἐνθάδε ἡ μέση διάθεσις τῆς ἐνεργητικῆς, δηλοῖ καὶ ἡ παρ' ἡμῖν νῦν φωνή, Εμοιράσθησαν, λέγουσα (μέσως) ἐπὶ παραπλησίου μερισμοῦ, οὐκ Εμοίρασαν.—Στ. 26, Άμφοιν τὸ πρὸ ταῖς Μυκήναις.] Εξ ΔΓ, ΑΤ, Τὸ πρὸς ταῖς Μυκήναις ἀμφοῖν.

ΣΕΛΙΔ. 124, στ. 6, Ἄργολικήν.] Εξ ΕΔ, ΑΤ, Λακωνικήν.—Στ. 19, Οἱ δὲ Ἄργος κ. τ. λ.] Εξ τῆς Ἰλιάδος, β', 559-562.—Στ. 26, Τειχίσαι διὰ Κυκλώπων.] Διά δὲ τὰς ἐξαίσικ ταῦτα τείχη, ὃν ἐξὶ μέχρι δεῦρο τὰ ἔχη θεάσασθαι, καὶ Ὁμηρος ιδίως Τειχιόσαν ἐκάλεσε τὴν Τίρυνθα, καὶ Τειρύνθεον πλίνθευμα, οὐκ οἶδος εἴτερος ποιητὴς παρ' Ήσυχίῳ. Οὐ μόνον δὲ ταῦτη, ἀλλὰ καὶ τὰ Μυκηνῶν καὶ Ἄργους Εὐριπίδης (Ηλέκτρ. 1158) Κυκλώπεια οὐράνια τείχη ὀνόμασε. Ηποίηται γάρ ἐκ λίθων ἄργων τηλικούτων, ὃς εἰ α μηδὲ ἀν ἀρχὴν κινηθῆναι τὸν μικρότατον ὑπὸ ζεύγους ἡμέόνων», ὡς φησι Πχυσανίας (β', 25), αὐτὸς θεασάμενος. Καὶ εἰκὸς διὰ τοῦτο καὶ τοὺς ἄργασταμένους αὐτὰ Κύκλωπας κληθῆναι, οὐχ ὅτι κοινὸν ἦν αὐτοῖς τε καὶ τοῖς μυθευομένοις Κύκλωψιν, ἀλλ' ὅτι, ὥσπερ ἐκεῖνοι κορυφὰς ὁρίων ἀπορρόγνυντες ἐβαλλούν ἀντὶ λίθων (Οδυσσ. ι, 481) ὠσκύτως καὶ οἱ τειχεῖσαι τῆς Τίρυνθος μεγίζους λίθους, ἢ μᾶλλον πέτρας, μετακινεῖν οἷοί τ' ἦσαν. Κείσθαι δὲ τὰ μὲν τῆς Τίρυνθος τείχη ἐν τόπῳ, Παλαιὸν Ἀνάπλι, ταῦν καλουμένῳ, τὰ δὲ τῶν Μυκηνῶν ἐν τῷ λεγομένῳ Καρβάντῃ, φασίν οἱ νεώτεροι τῶν περιο-

δευτέρων τὴν χώραν ("ιδ. τὴν Γαλλ. μετάφρ. τοῦ Chandler, *Voyag. dans l'Asie min. et en Grèce, tom. III, pag. 469-470*)—Γαζερόχειρας.] Τουτέσι, τοὺς ἀπὸ χειρῶν τὴν γαζέρα πληροῦντας. Τὰ μὲν ἀντίγραφα ἀπαξάπαντα ταῦτην φέρει τὴν γραφήν, ἡ μαρτυροῦσαν ὁ τι Ήσύχιος καὶ ὁ Ἐτυμολόγος, οὗτοι ὄνομάζοντες τοὺς ἀπὸ χειρῶν ζῶντας. Ἀλλ' οἱ αὐτοὶ οὗτοι ἐκαλοῦντο, κατ' ἀναγροφὴν τῆς συντέσεως, καὶ Χειρογάτορες, καὶ προσλήψει προθέσεως, Εὔχειρογάτορες, μαρτυρούντων τοῖς ὄνόμασι καὶ τῶν εἰρημένων Λεξικογράφων, καὶ αὐτοῦ Εὐζανθίου (σελ. 286). Πολυθεύκης δὲ λέγει, διτι καὶ Εὐκαταιοῦ ἡ λέξις, ὁ Χειρογάτωρ. Φίρεται δὲ καὶ Νικορῶντος καλούμενη Χειρογάτορες, καὶ Νικοχέρους ἔτερη ὄμωνυμος (ιδ. Διδην. σελ. 589 καὶ 645). Εօικε δ' οὖν ἀναλογίατερον συντεθεῖσθαι ὁ Χειρογάτωρ καὶ ὁ Εὐγειρογάτωρ, ἵνα σημαίνῃ τὸν ἀπὸ χειρῶν τὴν γαζέρα πληροῦντα, καθά καὶ Αριστοφάνης Εὐγγλωττογάτορας εἴρητε (Ορν. 1695) τοὺς ἀπὸ γλώσσης βιοῦντας συκοφάντας.—Στ. 28, Τὰ σπήλαια τὰ περὶ τὴν Ναυπλίαν.] Οὖν ἀνωτέρω (σελ. 118) ἐμνημόνευσε.

ΣΕΛΙΔ. 125, στ. 7, Εἰς Επίθεμαρον.] Τὴν ἐπονομαζούμενην, Λευράν, οἵμαι, ἡς ἀνωτέρω (σελ. 117) ἐμνήσθη.—Στ. 10, Εἰς τὴν Μεσσηνίαν μετωκίσθησαν, ἐν ᾧ ἐξειν ὄμωνυμος τῇ Αργολικῇ Ἀσίνῃ πολίγυη.] Εὕ ΕΔ (ἥν ἐπιδιώρθωκε τῇ προσλήψει τῆς δευτέρας προθέσεως), ΑΤ, Υπὸ Λακεδαιμονίων εἰς τὴν Μεσσηνίαν μετωκίσθησαν καὶ ἡ ὄμωνυμος τῇ Αργολικῇ Ἀσίνῃ πολίγυη. Τὸ δὲ Ή (ἥ Εὖ ἥ) ἐξειν ὄμωνυμος κ. τ. λ. οὗτοις ἐκδεκτέον οὐ μαι, ὥσπερ ἀν εἰ ἔλεγεν, Εὖ ἥ Μεσσηνίᾳ ἐξειν πολίγυη, ήν δύναμικαν Ἀσίνην οἱ μετοικισθέντες, ὄμωνύμως τῇ Αργολικῇ Ἀσίνῃ, ἀφ' ἣς μετωκίσθησαν. Καλεῖται δὲ νῦν ἡ μὲν Αργολικὴ Ἀσίνη, Φούρνος, ἡ δὲ Μεσσηνιακὴ, Φανερωμένη.—Στ. 16, Ερμιόνη.] Κλίνεται Ερμιών, καὶ Ερμιόνη· καλεῖται δὲ νῦν Κασρί.—Στ. 17, Άλιεῖς.] Κοινὸν ὄνομα τῆς τε πόλεως καὶ τῶν κατοίκων. Οἱ Σκύλαξ μέντοι Άλιεῖς αὐτὴν ὄνομάζει, Θουκυδίδης δὲ Πληθυντικῶς Άλιεῖς (ώς Πλαταιάς), Πλαστινίας δὲ, Άλικην.—Στ. 19, Ναῦλον.] Τὸ καλούμενον ἴδιας Δανάκην. ίδ. τὰ ἐν τῇ Γαλλ. μεταρρ. σημειωθέντα μοι.—Στ. 20, Καὶ τὴν Άσίνην.] Ἰσως ἐγέγραπτο, Τὴν Ερμιόνην καὶ τὴν Άσίνην, ὥσπερ ἔσκεν ἀνεγνωκέναι ὁ Εὐζάνθιος (σελ. 287). Λιμφα γάρ ταῦτας τὰς πόλεις Ηρόδοτος (ἥ, 43 καὶ 73) ὑπὸ Δρυόπτων οἰκοδημᾶς λέγει. Καὶ πόλις δὲ Δρυόπη καλούμενη ἦν περὶ τὴν

Ερμόνην, εἰς χρή πιστύειν Στεφάνῳ τῷ Βυζαντίῳ.—Στ. 23, Σκύλλας.] ἀκρωτήριον, Σκύλλος ἐπει καὶ νῦν καλούμενον (Cap Scyllo).

ΣΕΛΙΔ. 126, στ. 1, Ήέρνες] ίσως τὸ νῦν Παλαιοχώρεον καλούμενον (ίδε τὴν Γαλλ. μετάφρ. τοῦ Chandler, *Voyag. dans l'Asie min. et en Grèce*, tom. III, pag. 234 καὶ 463). — Μυκηναῖοι.] Διακοίας ρέμβασιψ Messeniens ἐκπέγρασται τοῦνομα ἐν τῇ Γαλλικῇ μεταφράσει, ἀντὶ τοῦ Mycénéens.—Στ. 4, Τροιζήν.] Ή νῦν καλουμένη Δαμακλάς. Ταῦτης τὸν Επίσκοπόν ποτέ φασιν, οὐκ ἀγαπῶντα τοῖς λεπτοῖς τῶν ἐχθρῶν, ἐνθελῆσαι ἐπὶ μειζόνων ἄγροιν αὐτὸν ἐκπλεῦσαι· ἐν δὲ τῇ ἀλείᾳ ὑπὸ βαρβάρων παιρατῶν ἀλόγται εἰς λιβύην ἀχθῆναι, κακοὶ δουλεύειν, ὅτε μὲν ἀλέθονται, ὅτε δὲ τοῦ δεσπότου τὸ γῆπειον κατακοιμίζονται. Διὸ καὶ φύγειν ἔτι καὶ νῦν ἀδεσφα παρὰ τοῖς ποτὲ Τροιζηνίοις τοὺς γατριψάρους Επίσκοπου τὴν τύχην ἐπιτικώπτουσαν, θὺν ἀντέγροχέν ὁ Ἀγγλος περιηγητὴς (Chandler, *Voyag. dans l'Asie, etc.* T. III, p. 245) οὗτως ἔχουσαν·

Πίσκοπε τοῦ Δαμαλᾶ,
Μήτε νοῦν, μήτε μυαλά.
Τὰ μικρὰ δὲν πάθετες,
Τὰ μεγάλα γύρετες.
Τράβετο χερόμυλο,
Κούνα τάρχτόποντο.

καὶ εἰς τὴν Γαλλικὴν μετέφρασε γλῶσσαν ὁ ἀξιότατος τοῦ ἐπιγρα-
φομένου συγγράμματος *Raison, folie, etc.* πατήρ τοῦτον τὸν
τρόπον·

**De Damala prélat glouton,
Pauvre d'esprit, tête légère !
Le fretin ne pouvoit te plaire,
Et tu cherchais le gros poisson.
Vas au moulin tourner la pierre,
Et puis berce le négrillon.**

—Στ. 7, Καλαχρία.] Ής καὶ ἀνωτέρω (σελ. 119). ἐμπηδόντεν.
Ἔστι δὲ ὁ νῦν καλούμενος Πόρος (Chandler, *Voyag. etc. tom. III*,
pag. 227), οὐχ ἡ Γόρα, ὡσπερ ἐνομίζετο τέως. Ἐπιδι καὶ ἀπερ-
ισπρειωσάμην ἐν τῇ Γαλλικῇ μεταφράσει.—Στ. 15, Ερμίδη.] ΗΔ,

ΑΤ, Ερμι~~ον~~ εἰ γάρ καὶ διφορεῖται ἡ κλίσις τοῦ ὄνοματος, ὥσπερ ἔφην (ἄνωτέρ. σελ. 161), οὐκ εἰκὸς τῇ περιπτοσυλλάββῃ κλίσις χρήσασθαι ἐνθάδε τὸν Στράβωνα, τὴν ἰσοσύλλαβον μέχρι τοῦδε προελόμενον, ἀλλὰς τε καὶ Ὀμηρικὴν οὖσαν.—Στ. 20, Εφύλακτον ὅμως.] ΉΔ, ΑΤ, Εφύλακτόν πως. Καὶ ὁ Ἰταλὸς δὲ μεταφραστὸς τὸν ἴναντιωματικὸν ἡρμῆνευσε, *Servarono rego*, ἀμεινον ἢν ἐρμηνεύεις, *Servavano rego*.—Στ. 21, Καταφυγόντας.] Ἰσ.γρ. Καταφύγοντας.—Στ. 23, Οὐ προστέτακτο.] ΉΔ, ΑΤ, Οὐ προστέτακτο. ΔΓ, Οὐ προστέτακτο : Οἰς προστέτακτο.—Στ. 24, Οὐ σὺ εὑρη.] Εκ ΔΓ, ΑΤ, Οὐ εὑροε.—Οὗτοι παραπλησίαις.] ΉΔ, ΑΤ, Οὗτοι ταῖς παραπλησίαις.

ΣΕΛΙΔ. 127, στ. 7, Ή πόλις.] Διειργαπτέον ἵσως τὸ ἄρδρον.—Στ. 9, Ἱερόν.] Καὶ ὁ τόπος δὲ εὐ ἥ δείκνυται τὰ ἔχη τοῦ ἱεροῦ, Ἱερὸ, μέχρι καὶ δεῦρο καλεῖται, μισσουλλάβως προφερόμενον, ὥσπερ ἢν εἰ ἐγένεραπτο, Γερὸ, διὸν ἀπατηθεὶς ὁ Ἀγγλος περιηγητὴς Γέραο αὐτὸ ὄνομάζει, ἀμεινον ἐν τῷ νιωτάτῳ τῆς Πελοποννήσου πίγκι γραφόμενον Ίερο.—Στ. 16, Μέδανα.] Μᾶσπερ καὶ νῦν ἔτι καλεῖσθαι φασι.—Στ. 17, Εὐ τισιν ἀντιγράφοις, Μεδῶνη κ. τ. λ.] Εὐ ἀπασι μὲν οὖν τοῖς ἀντιγράφοις τοῦ Θουκυδίδου Μεδῶνη (καὶ οὐ Μέδανα) ταῦτα φέρεται. Καὶ αὐτὸς δὲ Στράβων Μεδῶνην ἀλλαχοῦ (Μέρ. Α, σελ. 76) ταῦτην ἐκάλεσε.—Στ. 20, Εὐ τῇ Τροιζήνῃ.] Εκ ΔΓ, ΑΤ, Επὶ τῇ Τροιζήνῃ.—Στ. 25, Λεγινα.] Σώζουσα καὶ νῦν τοῦνομα.

ΣΕΛΙΔ. 128, στ. 5, Οἱ τ' ἔχων.] Εκ τῆς Ἰλιάδος, β', 562.—Στ. 8, Οἱ ἀπ' αὐτοῦ.] ΉΔ, ΑΤ, Οἱ ἀπ' αὐτοῦ. Πιέσθεται δὲ τὴν διόρθωσιν ὃ τε πρώτος ἐκλατεινίσας τὸν Στράβωνα, eju:sque posteri, καὶ ὁ Ἰταλὸς μεταφραστὸς, e i suoi descendenti. Εἰσὶ δὲ οἱ ἀπ' αὐτοῦ, οὓς ἐν τοῖς ἔξι (σελ. 155) Αισχίδας καλεῖ.—Στ. 9, Ἀμφισβητήσασα πρὸς.] Εκ ΔΓ, ΑΤ, Ἀμφισβητήσασά ποτε πρός.—Στ. 37, Βελβινα.] Βλέψθεν αὐτὴν καλεῖσθαι λέγεται ὁ Σοφιανὸς παρὰ τῷ Ὁρτελίῳ. Οἱ Δαμβιλλῆς δὲ τὴν νῦν Λαζοῦσαν οἴεται εἶναι πεντακότερον δὲ ἔτερος τὴν καλευμένην τοῦ Ἅγιου Γεωργίου νῆσον (Saint-George d'Arbora). Αὕτη γάρ τῶν περὶ τὴν Αἴγιναν νῆσον ἐξὶν ἀνατείνουσα πρὸς τὸ πελαγός, ὡς φησι Στράβων.—Στ. 23, Επιφέροιεν.] Ταῦτην ὁ Γερμανὸς ἐκδότης προείλετο ἐκ πολλῶν ἀντιγράφων τὴν γραφὴν τῆς προτοῦ φερομένης, Επισπείροιεν. Ισως καὶ ἔτερη γραφὴ ἦν ποτ' ἀμείνων, Επιφοροῖεν.—Στ. 25,

Όμωνύμως.] Ἐκ ΔΓ, ΑΤ, Όμώνυμος. Τοῦ δὲ ἐπίγραμτος τρισὶ στυγμαῖς μίεῖσιλα τὸ προηγούμενον ἔτερον ἐπίόρημα, Πάλαι, λείπειν τὴ βουλόμενος ἐμφῆναις οὐ γάρ εἰκὸς εἰρηκέναι τὸν Στράβωνα τοὺς ἐν τῇ Ἀττικῇ δύο δῆμους, τῷ δὲ οὐδόματι τῆς Οἰνόης γνωριζομένους, ὅμωνυμεῖν τῇ Οἰνώῃ. Διό καὶ τινες τῶν χριτικῶν, οὗτοις ἀναπληροῦν χρῆναι εἴκασαν τὸ κενόν, Οἰνών πάλαι, καὶ Οἰνόη ὅμωνύμως κ. τ. λ. — Στ. 27, Οἰνόη.] Οἰνώνης ἄπαντα φέρουσι τὰντιγραφήν οὐδ' οὐδὲ Γερμανὸς ἐκδότης διερθῶν ἐγραψεν, Οἰνόη, ὅπερ αὐτὸς κατὰ γενεκὴν ἔξενεγκειν δεῖν ὑπέλαθον· ή γάρ συνάρτησις ἔστι, Τὰ τῆς Οἰνόης πεδία, τὰ σύγχορτα (τουτέσιν ὄμοροῦντα, ή συνάπτοντα) ταῖς Εἰλευθεραῖς. Εὑκαστι δὲ τὰ πεδία ταῦτα τὰ περὶ τὴν Οἰνόην, ἐπ' εὐκαρπίᾳ τεθρυλλάσθαι, ὃς ἔστιν εἰκάσαι καὶ ἐκ τοῦ Λουκιανοῦ (Ικαρομενιππ. § 18), ἐν οἷς λέγεται, αἱ Τοῖς μέγις φρονοῦσιν νεπὶ τῷ... Μαραθῶνος ἔχειν τὰ περὶ τὴν Οἰνόην. — Στ. 28, Ταῖς Εἰλευθεραῖς.] Ἐκ ΔΓ, ΑΤ, Ταῖς τ' Εἰλευθεραῖς.

ΣΕΛΙΔ. 129, στ. 11, Οἱ θ' Ὑρίν.] Ἐκ τῆς Ἰλιάδος, β', 496.—Στ. 13, Οἱ δ' Ἀργος.] Ἐκ τῆς αὐτῆς, β', 559.—Στ. 17, Σχοῖνόν τε.] Ἐκ τῆς αὐτῆς, β', 497.—Στ. 20, Οἱ ρ' Ἰδάκην.] Ἐκ τῆς αὐτῆς, β', 652.—Στ. 22, Τῇ Αἰγίνῃ τὸν Μάστια συνηψεν.] Εὐτοῖς ἀνωτέρῳ (σελ. 124) παρατεθεῖσιν ἔπεσι.

ΣΕΛΙΔ. 130, στ. 1, Κεγχρεῖ.] Ή νῦν καλουμένη Ἀγλάκαμπος κώμη, η μᾶλλον Ἀχλαδόκαμπος, καθά γέγραπται ἐν τῷ νεωτάτῳ τῆς Πελοποννήσου πίνακε ἀπὸ τῆς Ἀχράδος (ἢ Ἀχλάδα καλεῖ η συνήθεια), ἐπιπολάζοντος ἵσως περὶ τὴν κώμην τοῦ δένδρου. Σημειούσθω δὲ, ὅτι καὶ τὸ παλαιὸν αὐτῆς ὄνομα, Κεγχρεῖ, ἀπὸ φυτοῦ ἐτέθη τῆς κέγχρου.—Στ. 4, Λυκούργειον.] Γραπτέον, ὡς τινες παρήνεσσαν τῶν χριτικῶν, Λύρκειον.—Στ. 5, Ή μὲν ὄμώνυμος τῷ ὅρει τῷ...] Ἐκ ΔΓ προσειληφταὶ καὶ τὸ τελευταῖον ἄρθρον καὶ τὴν σημειώσιν τοῦ κενοῦ διατήματος τὴν μετὰ τὸ ἄρθρον, ὅπερ ἵσως οὗτοις ἐπεπλήρωτο. Τῷ ὅρει τῷ κατὰ τὴν Κυνουρίαν, κάκεινῳ Λυρκείῳ καλουμένῳ (Ιδ. τὰ ἀνωτέρ. σελ. 159, σημειωθέντα).—Στ. 8, Ἀργος τε Σπάρτη τε.] Αὐτά εἰσιν Ὅμηρου τὰ ἐπη (Ιλιαδ. δ', 52).—Στ. 11, Ὑπερεβάλοντο.] Ἐκ ΔΓ, ΑΤ, Ὑπερεβάλλοντο.—Στ. 14, Ἀλλὰ καὶ πρὸ τοῦ.] Ἐκ ΔΓ προσειληφτα τὸν δεύτερον τῶν συνδέσμων.—Στ. 23, Οἱ δὲ Μυκῆναις κ. τ. λ.] Ἐκ τῆς Ἰλιάδος, β', 569-576.

ΣΕΛΙΔ. 151, στ. 4, Μυκῆναι... ἐκτιστεῖσθαι αὐτὰς Περσεύς.] Διά

Κυκλώπων καὶ αὐτὸς, ὡσπερ ὁ Προίτος τὴν Τέρουνθα (ἴδ. τὰ σημειῶθ. ἀνωτέρ. σελ. 160). Διὸ καὶ Εύριπίδης (Ιφ. Αὐλ. 1500),

Πόλισμα Περσέως

Κυκλωπίων πόνου χερόιν,

καλεῖ τὰς Μυκήνας.—Στ. 9, Έν Τρικορύθῳ.] ΗΔ, ΑΤ, Εν τῇ Κορίνθῳ. Ἐπιδει τὰ διά μακρῶν σημειωθέντα μοι ἐν τῇ Γαλλικῇ μεταφράσει (tom. III, pag. 249, not. 2) περὶ ταύτης τῆς διορθώσεως. ίδ. καὶ τὸν Στράβωνα ἐν τοῖς ἔξης (σελ. 139).—Στ. 10, Μακαρίσιν.] Εξ ΕΔ, ΑΤ, Ακαρίσιν.—Στ. 12, ἐκ τῆς.] ἐξ ΔΓ, ΑΤ, ἀπὸ τῆς.—Στ. 13, Τοὺς καὶ τὸ Ἄργος,] ΗΔ, ΑΤ, Καὶ τοὺς τὸ Ἄργος. ΔΓ, Καὶ τὸ Ἄργος. Ἐπιδει τὰ ἀνωτέρω (σελ. 124) εἰρημένα τῷ Στράβωνε καὶ κατὰ ταύτην τὴν νῦν διόρθωσιν μεταρρύθμιζε καὶ τὴν Γαλλικὴν μετάφρασιν (tom. III, pag. 250), ἀντὶ τοῦ, des Héraclides, et de ceux qui possédoient Argos, γράφων, des Héraclides, qui possédoient aussi Argos.—Στ. 20, Κλεωνιά.] Αἱ Κλέναι, ἡ Κλένια (Klegna) νῦν, ἐνικῶς καὶ συγχειομμένως, καλούμεναι.—Στ. 23, Νεμέα.] Ἡς τὸν τόπον νῦν κατέχει χωρίου καλούμενου, Ἅγιος Γεώργιος.—Στ. 26, Βέμβενα.] Πολλὰ τῶν ἀντιγράφων φέρει, Βέλβενα, οὗπερ οἱ κοιτικοὶ τὴν Βέμβενα γραφήν εὐάστως προειδούντο. Ἐνδέχεται μέντοι καὶ τὸ ἀρχαῖον διττὴν ὑπάρξει τὴν προφοράν τοῦ ὄνοματος. Παρὰ τῷ Πλίνιῳ (IV, 6), ὃς κακῶς αὐτὴν τῇ Ἀρκαδίᾳ προσνέμει, καλεῖται Βεμβιναδίκ, Bembinadia, ὅπερ ἡμῖν ἔδοξε γραφικὸν ἀμάρτημα εἶναι, δέον διηρημένως γράφειν Bembina dia, τουτέσιν, Βέμβενα ἴερά· ἡν εἰκὸς οὗτω κεκλήσθαι διὰ τὸν ἀγῶνα τῶν Νεμέων ἴερόν ὅντα. Ο γάρ Πλίνιος τὴν αὐτὴν εἶναι βούλεται τῇ Νεμέᾳ τὴν Βέμβεναν. Ἔσκεν εἶναι τὸ νῦν Βερβάλε καλούμενου, κωμόδροιν Κλεωνῶν πλησίου κείμενον, καὶ κώμης ἑτέρας καλουμένης, Ἅγιον ὄρος, μιὰ τὴν αὐτὴν ἵσσας αἰτίαν, δε' ἡν καὶ Πλίνιος ἴεράν προσηγόρευε τὴν Βέμβεναν.

ΣΕΛΙΔ. 132, στ. 10, Τὸν ἐπὶ Μαλεάς.] Γραπτέου, Τὸν περὶ Μαλεάς, καθάπερ ἐσημειωσάμην ἐν τῇ Γαλλικῇ μεταφράσει.—Στ. 11, Αὐτόδει ὅδε καὶ πεζῇ τῶν ἐκκομιζομένων.] ΗΔ (συνάδουσα τῇ ἀρχαῖᾳ λατινικῇ μεταφράσει), ΑΤ, Αὐτόδει καὶ πεζῇ ὅτε τῶν ἐκκομιζομένων. ΔΓ, Αὐτόδει καὶ πεζῇ τε τῶν ἐκκομιζομένων : Αὐτόδει καὶ πεζῇ τῶν ἐκκομιζομένων (ἀντὶ τοῦ δευτέρου συνδέσμου).—Στ. 13, Τὰ τέλη.] Τενά τῶν ἀντιγράφων φέρει, Τὰ

τέλη ἔκεισας (μετά τοῦ τοπακοῦ ἐπιόρθωματος). ὅπερ εἰ γυῆσιν, ἔχοις σὸν καὶ σύντο τάττειν, ἀνωθεν ἀρεξάμενος, τὴν περίοδον· αἱ Αὐτόθι. » Καὶ πεζῇ δὲ τῶν ἐκκομιζόμενων ἐκ τῆς Πελοποννήσου, καὶ τῶν εἰ-να σαγομένων, ἐπιπει τὰ τέλη ἔκειστε τοῖς τὰ κλεψίσα ἔγουσιν. » Κλεψί-θρα ὃς λέγει τὸν Ἰσθμὸν, διὰ κατεῖχον οἱ Κορίνθιοι.—Στ. 18, Τούτους δὲ.] Εἴ ΔΓ, ΑΤ, Τούτους τε.—Στ. 24, Τῆς δεξαμένης αὐτὸν πόλεων.] Οἱ σφραγῖς μεταφράσαι ἡρμήνευσαν, ὥσπερ σὸν εἰ ἄγ-γραπτο, Τοιν δεξαμένων αὐτὸν πόλεων.—Στ. 25, Ο δὲ οὗτος αὐτοῦ.] Όν Στράβων ἄλλαχον (Μέρ. Α, σελ. 293) Δουκούμωνας όνομαζε.

ΣΕΛΙΔ. 133, στ. 10, Τριῶν ἡμετοῦ σαδίων.] Ωσπερ καὶ ἐν τῷ συντεταγμένῳ, οὐ κλίνοντες, οὐδὲ συνδέοντες τὸ Ἡμετοῦ, ἀντὶ τοῦ, Τριῶν σαδίων καὶ ἡμίσιος. Τῶν τις κριτικῶν εἴκαζε, μηδὲν δέον, γραπτέον εἶναι, Τριῶν ἡμισαδίων, τουτέστιν, ἐνὸς σαδίου καὶ ἡμί-σιος.—Τὴν δὲ ἀνάδεσιν καὶ τρεχόντα σαδίων.] Συμβινεῖ τὸ μέτρον τοῖς λαγομένοις ὑπὸ τῶν νεωτάτων περιοδευτῶν ὡραῖς γάρ μιᾶς σχε-δόν τι διατήματε ἀπέχει τῆς Κορίνθου τὸ ἐπὶ τοῦ Ἀκροκορίνθου σημεῖον. Ίδε τὸν Γαλλικὸν μετάφραστον τοῦ Chandler, *Voyag. dans l'Asie min., etc. tom. III, pag. 473, not. 190.*—Στ. 19, Εγέ-νετο.] Εἴ ΔΓ, ΑΤ, Εγένετο.—Στ. 21, Μέντοι καὶ ἐνθένδε.] Ήδ, ΑΤ, Μὲν τὸ ἐνθένδε.—Στ. 28, Καὶ φρεάτων.] Εἴ ΔΓ, ΑΤ, Καὶ τῶν φρεάτων.

ΣΕΛΙΔ. 134, στ. 3, Ήνω περίκλυσον κ. τ. λ.] Εἴ τοῦ Βελλερο-φόντου, τραγῳδίας Εύριπιδου μηκέτε σωζομένης, οἵονται τινες εἶναι τὰ ἔπη, ἀ καὶ Πλεύταρχος ἐν τῷ Ερωτικῷ (§ 21) παρατίθεται οὕτως,

Γάδετι χλωρῷ κατακλυζόμενον προλιποῦσ^τ
Ἀκροκόρινθον.

ὅπερ ὄρυπθέντες οἱ κρητικοί, ἄλλοι ἄλλως διορθοῦν. καὶ δικτάττειν ἐπεβάλλοντο καὶ τὰ ὑπὸ Στράβωνος ἐνθάδε παρατιθέμενα, ὡς ἐτινού ἐθεν ἐν ταῖς τοῦ Γερυκνοῦ ἐκδότου σημειώσεσι.—Στ. 6, Δεκτέον.] Εἴ ΕΔ, ΑΤ, Λεκτέον.—Στ. 13, Ὑποῦσκν.] Εἴ τοῦ Γεμίζου Πλήθω-νος, ΑΤ, Ὑποπεσοῦσαν.—Στ. 14, ἱεροῦ τινος ἡ βασιλείου, ΔΕΥΚΟΛΙΘΟΥ πεποιημένου, κ. τ. λ.] Εἴ ΔΓ, ΑΤ, ΔΕΥΚΩ Λίθω. Τοῦ δὲ ὅλου ΔΓ φέρεται καὶ αὕτη, ἱερόν τινὸς ἡ βασιλείου, λευ-κολίθῳ πεποιημένον. Οὐδὲν καὶ ἡ συγχρητική ἐτι, Τὸ Σιτύ-

φείδην ἔστι, διασῶζον ἐρείπια οὐκ ὅληα ἵεροῦ τινος, ή βασιλείου, πεποιημένου ἐκ λευκολίθου.—Στ. 19, Τῇ Φωκίδει Κορινθίας.] Ἐκ ΔΓ, ΑΤ, Κορινθίας τῇ Φωκίδει.—Καὶ Σικυωνίας πρὸς ἐσπέραν. Υπέρκειται δὲ τούτων ἀπάντων τὰ καλούμενα Οὔνεικ ὄρη.] ΔΓ (καὶ εἰς), Καὶ Σικυωνίας. Πρὸς ἐσπέραν δὲ ὑπέρκειται τούτων ἀπάντων τὰ καλούμενα Οὔνεικ ὄρη. Οὐδετέρα τούτων τῶν γραφῶν ἔργωται. Επιθετική τὰς εἰκασίας τῶν κριτικῶν καὶ τὰ σημειωθέντα μοι ἐν τῇ Γαλλικῇ μεταφράσει.—Στ. 23, Καὶ τῆς παρά.] Ἐκ ΔΓ, ΑΤ, Ἀπὸ τῆς παρά.—Στ. 24, Λέχαιον.] Παλάγιον (Palagio) τὸ Λέχαιον νῦν καλεῖται οὕτως ὁ Δαρμβύλης. Ἐν δὲ τῷ τῆς Πελοποννήσου πίνακι γράφεται Πύργος Βαλάγα, ή Μπαλάγα (Tour Balaga), ὅπερ ὑπονοεῖν παρέχεται Παλάτιον εἰναὶ τὸ γυνήσιον ὄνομα, τοῦ Παλάγιον.—Στ. 25, Κεγχρεαί.] Σώζουσι καὶ νῦν τοῦν οὓς ὁ δὲ Καλλίμαχος Κερχνίδα κατέτις ὄνομάζει. Ἐτεραι δὲ εἰσὶ τῶν ἀνωτέρω (σελ. 164) Κεγχρεῶν.

ΣΕΛΙΔ. 135, στ. 2, Παρὸ τό.] Ἐκ ΔΓ, ΑΤ, Περὶ τό. Ισως ἀμεινού γράφειν, Επὶ τό· ὁ γάρ νοῦς, Τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγούσης ἐπὶ τὸ Λέχαιον, ἐξὶν, ὡσπερ ἡρμήνευσαν καὶ οἱ μεταφραστές.—Στ. 7, Όλυσι.] Ἄχρις ἡ νῦν καλουμένη Μαλαγγάρα (Cap Malangara).—Στ. 8, Παγαί.] Δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ Πηγαί, αἱ νῦν κατὰ μὲν τὸν Μιλέτιον, Λιβαδόςανι, καθ' ἑτέρους δὲ Λιβαδόςα· τὸ δὲ οὖν ὄνομα παρὰ τὸ Λιβάς (συνώνυμον τῆς πηγῆς) καὶ τὸ Στάζω ἔστικε συντεθεῖσθαι. αἱ Διεβάδαι, ζεχόντα κορήνην, ἔνυδρου τόπουν φησίν ὁ Φότιος.—Στ. 22, Εποίκων.] ΔΓ (ἀμείνων), Άποικων.—Στ. 26, Άσιας.] Τὴν μὲν γραφὴν οὐκ ἔχει μετακινεῖν· ἔχειται μέντοι ὑπονοεῖν, μήποτε ἐγέγραπτο Άσιας, Λρικαδικῆς πόλεως. Πιθανώτερον γάρ τὸν χρηστρικασάμενον τῶν Πελοποννησίων τινά, η τῶν Άσιων γεγονέναι. Ή δὲ Άσια καλεῖται νῦν Άσι, τουτέστιν Άση συνηρημένως ἐκ τοῦ Άσικ, ὡσπερ ἐκ τοῦ Συκέα ἡ Συκή. Σημειούσθω δὲ καὶ, ὅτι ὁ τῶν Χρηστρικασάμενον (Μέρ. Γ, σελ. 388) συγγραφεῖς οὐκ ἐξ Άσικς, οὐδὲ ἐξ Άσιας, ἀλλ' ἐκ Τεγέας (ἐπέρας Αρκαδικῆς πόλεως) λέγει γεγονέναι τὸν χρηστρικασάμενον.—Στ. 27, Λώιον.] ΔΓ (ἀμείνων), Λώιον.

ΣΕΛΙΔ. 136, στ. 1, Καὶ συγγένειά τις.] Ἐκ ΔΓ προσειληφε τὸν σύνδεσμον. Στ. 4, Φιλίππω.] Τῷ Πατρὶ Περσέως τοῦ Ὑζατα Μακεδόνων βασιλεύσαντος.—Στ. 13, Τὴν ερεκτιωτεκήν ὄλιγωρίαν κ. τ. λ.] Ή μάλλον, Σκυθικὴν ὄλιγωρίαν, ης καὶ ἡμεῖς ἔνοχοι γεγόνυκμεν, οὗτως ὄλιγώρως ἔχοντες περὶ τὰ τῆς προγονικῆς εὐτεχνίας λείψαντα, ὡσπερ

ὑπομένειν τὴν λεγομένην Μυσῶν λείαν ὑπὸ τοῦ τυχόντος τοὺς Ἑλληνας γεγομένους. ἀλλ' ἐλπίζειν χρὴ μηκέτι τοῦ λοιποῦ περιέψεσθαι τοὺς πανιερωτάτους ἡμῶν Ἱεράρχας διαφορούμενα τὰ τῆς Ἑλλάδος καλὰ καὶ εἰς τοὺς ἀλλογενεῖς μετακομιζόμενα.—Στ. 17, Οὐδὲν πρὸς τὸν Διόγυσσον.] Τοιοῦτον τι καὶ τὸ, «Οὐδὲν πρὸς τὸν Παρμένοντος ὅν» (Πλούταρχ. Συμποσιακ. 6, 1) καίπερ τοῦ Παρμένωνος οὐκ ἐπὶ γραφῇ, ἀλλ' ἐπὶ τῷ τὴν φυλὴν τῆς ὕδος φορτικῶς εἰδέναι μιμεῖσθαι Θαυμαζόμενου. Οὗτῳ πολλακις τὸν ὄφειλόμενον τοῖς καλοῖς ἐπαινον ἐπὶ τὰ μὴ τοιεῦτα μεταφέρουσιν οἱ τῶν καλῶν σχγευσοι.—Στ. 22, Καὶ τῶν ἀλλων.] Ἐκ ΔΓ, ΑΤ, Καὶ τὰ τῶν ἀλλων.—Στ. 23, Ἀφίκται.] ΗΔ, ΑΤ, Ἀφίχθαι.

ΣΕΛΙΔ. 137, στ. 7, Συνανασκάπτοντες.] Ἰσ.γρ. Ἀνασκάπτοντες, διὰ μᾶς προδίσσεις.—Οὐράκειν τορεύματα παμπληθῆ.] ΗΔ, ΑΤ, Οὐρακίνων τορευμάτων πλήθη. Ἐτεραι ΔΓ, Οὐρακίνων τορεύματα παμπληθῆ : Οὐρακίνων τορεύματα πλήθη.—Στ. 15, Κατωρθωμένων] ΗΔ, ΑΤ, Κατορθουμένων.—Η μὲν δὴ πόλις ἡ τῶν.] Ἐκ ΔΓ, ΑΤ, Η μὲν οὖν πόλις τῶν.—Στ. 16, Μεγάλη.] ΔΓ, Μεγίση.—Ηὐπόρησεν.] Ἐκ ΔΓ, ΑΤ, Ηὐπόρηκεν.—Στ. 17, Τέχνας τὰς δημιουργικάς.] Ἄς οἱ Γάλλοι τέχνας ἐλευθερίους (*Arts libéraux*) καλοῦσι.—Στ. 20, Σκολιάν.] Ἰσ.γρ. Σκληράν, ὡσπερ εἴκαζεν ὁ Κασωβών.—Στ. 23, Ορνεά.] Ἐτεραι παρὰ τὰς ἐν τῇ Ἀργείᾳ Ορνεάς, ὃν ἀνωτέρω (σελ. 130) ἐμψήσθη Στράβων, εἴ γε μὴ πεπλάνηται ὁ γάρ Πανσανίας τὰς Ἀργολικάς μόνας Ορνεάς οἵδε (Id. τὰ σκρ. ἐν τῇ. Γαλλ. μεταρρ.).—Στ. 28, Φλιασία.] Η χώρα, οὗτοι καλουμένη ἀπὸ τῆς ἐν αὐτῇ πόλεως Φλιοῦντος, ήν ὁ μὲν Δαμβέλλης Σταφλίκαν, ὁ δὲ τὸν νεώτατον τῆς Πελοποννήσου συντάξας πίνακα Στίφλι, καλεῖ, βαρβάρως τοῦ ὀνόματος ἐκ τριῶν λέξεων, Εἰς τὸν Φλιοῦντα, συγχραδέντος εἰς μίαν, καθά καὶ ἐν ἄλλοις εἰώθασι προφέρειν οἱ γῦνι κατέχοντες τὴν Ἑλλάδα Τούρκοι, Σταμπόλ, καὶ Σταυκεὸ λέγοντες, ἀντὶ, τοῦ Εἰς τὴν πόλιν (τὸ Βυζάντιον), καὶ Εἰς τὴν Κῶ (τὴν γῆσσον). Οἱ Πτολεμαῖος δὲ καὶ ἐτεροι Φλιοῦντα τίθησιν ἐν τῇ Ἀργείᾳ ὃν ὁ μὲν Δαμβέλλης τὸ γῦνι καλουμένου Δρέπανον ἡ Δράπανον οἴεται εἶναι, τὸ ἐν τῷ Ἀργολικῷ κόλπῳ ἔτεροι δὲ τὸ πρὸς τῷ Σκυλλαίῳ σκρῷ, κατέκυντε τῆς Υδρας γῆσσου κείμενον, καὶ Θερμίστε, Θέρμιες, ἡ Θέρμια ὀνομαζόμενον.

ΣΕΛΙΔ. 138, στ. 1, Κηλώσση.] Ἐκ ΔΓ (ἐνθάδε τε καὶ ἐν τοῖς ἔξης διὰ τοῦ ίστη), ΑΤ, Κοιλώσση.—Στ. 3, Ἀσωπός.] Οἱ γῦν

Βασιλεικὸς καλούμενος.—Στ. 4, Σικουωνίαν.] Γραπτέον, οἷςαι, Σικυῶνα, τὴν πόλειν μηλονότι, ἀρ' ἦς ἡ χώρα Σικουωνία λέγεται. — Στ. 10, Τὸ τῆς Δίας ιερόν... Ἡβην.] Δίκη ἐκλήθη ἡ Ἡβη, διότε θυγάτηρ ἡ τοῦ Διὸς, ὡς φησιν Ὀμηρος (Οδυσσ. λ', 604). Παυσανίας δὲ (β', 13) καὶ Γανυμήδαν αὐτὴν ταῦτην ἐν Φλιοῦντι Ἡβην ὑπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων Φλιασίων καλεῖσθαι φησι· ὥνοχόσι γέρ τοις θεοῖς ἡ Ἡβη (Ιλιάδ. δ', 2), ἀσπερ καὶ ὁ Γανυμήδης (τ', 234), εἴτε τούτου ἀπ' ἐκείνης οὗτος ὄνομασθέντος, εἴτε τοῦπολιν.—Στ. 12, Σικυῶνα.] Βασιλεικὴν, ἡ Βασιλεικὸν ταῦτην Καλεῖσθαι φασὶ νῦν, ὅμωνύμως τῷ παρχόρεοντι ταῦτην ποταμῷ Βασιλεικῷ. Τὸ δὲ ὄνομα ἔμφανεν οἱονται τινες τὴν ἀρχαίκην τῆς πόλεως τύχην ἐν πρώτῃ γάρ τῶν Ελληνικῶν πόλεων Βασιλίως καὶ Βασιλείας ὄνομα μνημονεύεται.—Στ. 13, Αἰγαλούς.] Ἰσ.γρ. Αἰγαλάς. Επιθε τὰ σημιωθέντα μοι ἐν τῇ Γαλλικῇ μεταφράσσει.—Ἄνωκις δ' αὐτὴν... ἐπὶ λόφον ἐρυμνὸν Δημήτριος.] Εξ ΕΔ (συναδούσης τῇ ἴσοριᾳ), ΑΤ, Άνωκίσθαι δ' αὐτὴν... ἐπὶ λόφον ἐρυμνὸν Δημητρός. Οὐ δ' ἀνοικίσας Δημήτριος ὁ ἵπονομαζόμενος Πολιορκητὴς ἦν, ὃς καὶ Δημητριάδα τὴν Σικυῶνα μετωόμασεν, ὡς φησιν ὁ Σικελιώτης Διόδωρος (χ', 102). Συναίνει δὲ τούτοις καὶ ὁ Παυσανίας (β', 7) καὶ ὁ Πλούταρχος (Δημητρ. § 25). —Στ. 16, Ποταμὸς Νεμέα.] Λάγγια (Langia) νῦν καλούμενος, τὰς πηγὰς ἔχων ἐν τῇ ἀνωτέρῳ (σελ. 165) μνημονευθείσῃ ὅμωνύμῳ Νεμέᾳ.

ΣΕΛΙΔ. 139, στ. 6, Τὴν μεταξύ.] Ἐκ ΔΓ, ΑΤ, Τῶν μεταξύ.

ΣΕΛΙΔ. 140, στ. 7, Ής προειρήκαμεν.] Άνωτέρω, σελ. 67 καὶ 113.—Στ. 22, Συνιοῦσαι.] Ἐκ ΔΓ, ΑΤ, Συνιοῦσαι.

ΣΕΛΙΔ. 141, στ. 1, Αὐτάρ ὁ Θυμόν.] Ἐκ τῆς Ἰλιάδος, ύ, 403.

—Στ. 14, Δὲ ἡ Ἐλέκη.] Ἐκ τοῦ ἐμοῦ ἀντεγράφου, ΑΤ, Δὴ Ἐλέκη.

—Στ. 18, Κατ' αὐτὸν.] Ἐκ ΔΓ, ΑΤ, Καθ' αὐτόν.

ΣΕΛΙΔ. 142, στ. 3, Όμάριον.] Εξ ΕΔ (ιδ. τὰς εἰς τὸν Πολύδ. τόμ. 5, σελ. 435, σημειώσ. τοῦ Θεοφίλου), ΑΤ, Άρνάριον. Εῖται δὲ τὸ Όμάριον παρὰ τὸ Όμοῦ καὶ τὸ Άρω, τὸ ἀρμόζω, ὃδεν καὶ τὸ Όμηρεῖν (δωρικῶς Όμαρεῖν), ὃ ἐξει συμφωνεῖν καὶ συμβούρειν ἀλλήλοις περὶ τεινος· ὃδεν καὶ Όμηροι, οἵ ἐπὶ πιεώσει τῶν συμπειφωνημένων μιδόμενοι. « Όμηρεῖν, ὃμοῦ ἡρμόσθαι καὶ συμφωνεῖν,—Όμηρέταις, ὁμοψήφοις, ὁμογνώμοσι, —. Όμηρεῖς, ὃμοῦ συμφωνεῖς» φησὶν Ήσύχεος· καὶ, « Όμηρους, τὰς ἐνέχυρα, παρότι τὸ Όμηρον ται, ὃ ἐξει συντυχεῖν καὶ συμβαίνειν ἀλλήλοις περὶ τῶν μιαφόρων »,

ὁ Φώτιος. Ενθίχεται δὲ φασιν οἱ κριτικοὶ καὶ συγχειόφθατι τὸ ὄμάριον παρὰ τὸ ὄμαγύριον· οὗτοι γάρ καλεῖ τὸν Διὸν ἐπειδεικός ὁ Πανσκήνης (ζ', 24) τὸν ἐν Αἴγιῳ, ὅπου συνήρχοντο οἱ σύμπαντες Ἀγαῖοι περὶ τῶν κοινῶν βουλευσόμενοι. Ιδεὶ καὶ τὰ ἐν τοῖς ἔξης (σελ. 171) σημειωθησόμενα. — Στ. 11, Φλειόν.] Οἱ ἐν τῇ Ἀργιτίᾳ (οὐχ ὁ περὶ τὴν Σικυονίαν) Φλειόνις εἴσικεν οὗτος εἶναι, ὃν ἀνωτέρῳ (σελ. 168) ἐκ τοῦ Πτολεμαῖον παρεθέμεθα. — Στ. 18, Εἴτε λίγαι.. γνωρίζεσθαι.] Εἴπειτο τὰ ἐν τῇ Γαιδικῇ μεταφράσται σημειωθέντα μοι περὶ τοῦ ἀμφιβληθουμένου τουτεῦ χωρίου. — Στ. 19, Εὔπλατύνασθαι.] Εἴτε ΔΓ, ΑΤ, Εὔπλατύνασθαι. — Στ. 23, Διηρημένοις] Εἴτε ΔΓ, ΑΤ, Δευρημένη. — Μετὰ Σικυώνας Πελλήνη... Δύμη καὶ Τριταιεῖς.] Τὴν μὲν Σικυώνα, τὸ νῦν Βασιλεκὸν ἔφεμεν εἶναι, αἰνιττομένης ἴσως τῆς νέας κλήσεως παλαιέντι εἰσορίαν, καθ' ἡνὸν Ὅμηρος (Ιλιάδ. β', 572) εἴρηκε,

Καὶ Σικυών', ὥδ' αὖτε Ἄδροντος πρῶτ' ἐμβοσιλευεν.

Περὶ δὲ τῆς Πελλήνης ἐροῦμεν κατωτέρω (σελ. 171) Αἴγαιρχος δ' ἐσίν, ὡς φασι, τὸ λεγόμενον Ξυλόκαστρον τὰς δ' Αἴγας οὐχ εὔρηκε τὸν διδάξοντα. Τὴν Βούρχη, ὡς μὲν Γερίσος (παρὰ τῷ Ὁρτελίῳ) τὴν Περνίτσαν εἶναι λέγεται, ὡς δὲ Μελέτεις (πιθκιώτερον ἴσως) τὸ Δειακοπτόν, καίπερ οὐ κατακεχωρισμένου τοῦ ὀνόματος. Οὐ τῷ γεωτάτῳ τῆς Πελοποννήσου πίνακι. Τὴν Εὔλικην Τρυπίαν καλεῖ ὁ Γερίσος ἀλλ' ἐξεινίσσεις ἡ νῦν καλουμένη Βουλίκα, ἐφθαρμένου τοῦ ὀνόματος παρὰ τὸν μετὰ τοῦ δίγαμης δωρικὸν τύπον Βελίκα. Αἴγεον ἐσίνι ἡ Βοσίτσα· αἱ δὲ Ρύπες ἀγνοοῦνται, ὡσπερ καὶ οἱ Φροτεῖς οἱ δὲ Πικρεῖς μετερρύθμισθησαν εἰς τὴν θηλυκῶν καὶ ἐνικῶν λεγομένην Πάτραν· ὁ δὲ Κλενός, Καρινίτσα λέγεται, ὡσπερ καὶ ὁ παρχόρρισαν ποταμὸς Πείρος, Ποταμὸς τῆς Καρινίτσας· ἡ δὲ Δύμη, Πάπας, κατὰ τὸν Μελίτιον· τοὺς Τριταιεῖς δὲ, τὴν νῦν Τρίτην εἴκασάν τινες τὴν πρὸς ταῖς πηγαῖς τοῦ ποταμοῦ τῆς Καρινίτσας.

ΣΕΔΙΔ 143, στ. 2, παρ' ὃν Πείρος ποταμὸς μέγας.] Εἴτε Ηροδότου (ά, 147) διώρθωσικ τὸ χωρίον, ὡσπερ εἴκασε διορθωτέον εἶναι καὶ ὁ Κασωβὸν, ΑΤ; Παρ' ὃν ποταμὸς μέγας Μέλας. ΔΓ, Παρ' ὃν ποταμὸς Μέλας. Εἴτε δὲ Πείρος ὁ καὶ Άχελώος (όμανύμως τῷ κατὰ τὴν Άκαρνανίκην Άχελώῳ) καλούμενός, ὡς ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 80) εἴρηκε Στράβων. — Στ. 15, Αἴγιαλόν.] Ιδεὶ ἀνωτέρω (Στράβ. σελ. 131). — Στ. 17, Οἱ Πλευρῶν'.] Εἴτε τῆς ίλιάδος, β', 639. — Στ. 19, Οἱ δὲ τοι εἰς.] Εἴτε τῆς αὐτῆς, δ', 203. — Στ. 21,

Αἰγαίος.] Ἐκ τῆς αὐτῆς, ύ, 21 καὶ 34.—Στ. 26, Οἱ Κορινθῖοι ῥεῖ ποταμός.] Κράτας νῦν ὄνομαξόμενος θηλυκῶς ἐν τῷ γεωτάτῳ πίνακι τῆς Πελοπονήσου· παρὰ δὲ τῷ Μελετίῳ μετά τοῦ πλεοναστικοῦ αὖ, Λάκράτα.

ΣΕΛΙΔ. 144, στ. 1, Επτάκη δέκτω.] ΉΔ, ΑΤ, Επτάκη δέκτω. Εἴρηκε δὲ καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 72), «Αἴγιοι ἐξ ἐπτάκη δέκτων» δημων συνεπολίσθη, Πάτραι δὲ ἐξ ἐπτάκη, Δύμη δὲ ἐξ δέκτων, κ. τ. λ.» —Στ. 5, Εἴρηται τοῖς ὄγκοις.] Τοῖς καλουμένοις Ερμαίοις, διὰ τὸ εἰς τημήν τοῦ Ερμοῦ ταλαιπωτεῖσθαι. «Πελλονικαὶ χλαῖναι· διάφοροι, καὶ τοῖς» γιγαντοῖς τὰ Ερμαῖκα ἐδίδοντο» φησὶ Φώτιος. Τὴν δὲ Πελλήνην, οἵ μὲν Κερχόβαν, οἵ δὲ Ζαράχαν, οἵ δὲ Βλοκόβαν, καὶ ἄλλοις ἄλλως ὄνομαξεσθαι φασι νῦν (ἱδ. Ορτελίου, λέξ. Pellene, καὶ Μελέτιου, σιλ. 561). —Στ. 6, Αἰγαίον.] Ἐκ ΔΓ, ΑΤ, Αἰγαίου. Ετέρα ΔΓ, Αἰγαίου. —Στ. 15, Αἰξίστρη.] Ἐκ τῶν Ἀράτου Φαινομέν. σε. 163, 164. —Στ. 18, Κερύνεια.] ΔΓ, Κεραυνία. Ετέροις δὲ οὐδὲν μᾶλλον δοδῶς Κερώνιαν αὐτὴν ἐκάλεσαν, ὡν ἐξί καὶ ὁ Μελέτιος. Λέγει δὲ οὗτος Κερνέτζαν κοινῶς καλεῖσθαι, πλησίου τῆς Βούρας καὶ μέσην. —Στ. 20, Όμάριον.] Εἴς ΕΔ, ὡσπερ ἀνωτέρω (σελ. 169)· κάκιτε μὲν ΑΤ, Ἀρνάρειον, ἐνθάδε δὲ, ΑΤ, Αἰνάρειον. —Στ. 22, Σελεύοντος.] Οὗτος ἐν τῇ οὔπιον οὔπιον οὔπιον, Ποτάμιος τῆς Βοσίτσας.

ΣΕΛΙΔ. 145, στ. 3, Βοῦρον ἱεράν τε καὶ.] ΉΔ, ΑΤ, Βοῦρον δὲ ἱεράν τε καὶ. ΔΓ, Βοῦράν δὲ ἱεράν καὶ. —Στ. 6, Τὸ Ρίον, κατά τὸ Άντερρίον.] ΉΔ, ΑΤ, Τὸ Ρίον καὶ τὸ Άντερρίον. Τὸ μὲν γάρ Ρίον ἐξὶν ἄκρα τῆς Πελοπονησιακῆς Ἀχαΐας, ἡ καὶ πάλι καὶ νῦν Δρέπανον καλουμένη κεῖται δὲ ἀπέναντι τοῦ ἐν μεθορέοις τῆς Αἰτωλίας καὶ τῆς Λοκροΐδος Άντερρίου, ὡς ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 70) εἴρηκε Στράβων. —Στ. 8, Στρατεῖς.] Εἴκ ΔΓ, ΑΤ, Στρατεῖς. —Στ. 13, Οἱ λάρισος ποταμός.] Οἱ νῦν Ρίσος, ἀποβολῆ τῆς ποώτης συλλαβῆς, καλούμενος. —Στ. 16, Αύτῷ.] ΉΔ, ΑΤ, Αύτό. Αύγισθορεται γάρ πρὸς τὸ, Άντεμάχῳ. —Στ. 17, Καθάπερ ἐπάνω προείπομεν.] Εὐ τῇ τῆς Ηλισίας περιεσθεῖται (ἀνωτέρ. σελ. 80 καὶ 84). —Στ. 28, Λόρκησος.] ἄκρος ἡ νῦν καλουμένη Πάπκη ἡ Παπκᾶς (ἱδ. σημ. ἀνωτέρ. σελ. 131), ἡς πρὸς νότον σημιοῦται ἐν τῷ γεωτάτῳ τῆς Πελοπονήσου πίνακι ἔτέρα ἄκρα καλουμένη Καλογραῖα, καὶ μεταξὺ ἀμφοτέρων τὸ λεγόμενον Μαυροβούνι. —Στ. 29, Στάδια χειλεῖς.] Εἴκ τοῦ ἐμοῦ ἀντεγράφου, ΑΤ, Στάδιοις χειλεῖσι.

ΣΕΛΙΔ. 146, στ. 2, Κυλλήνη.] Σώζει καὶ νῦν τούνουκ ἡ Κυλλήνη

(ιδ. *Vib. Seq.*, édit. Oberlin. pag. 308). Εὐ δὲ τῷ τῆς Πελοποννήσου πίνακι τῷ νεωτάτῳ, καὶ Βουνὸν τῶν Τρικάλων (Mont Tricala) ἔτι λέγεται.—Στ. 11, Μεγαλόπολις.] Οὐ τὸ γὰρ Λεούταρε, ὃς ἐπιεύστο τέως, ἀλλὰ τὸ Σένανο καλούμενον ἐξὶν ἡ πᾶλαι Μεγαλόπολις, ἡ γοῦν πέρι τὰ τῆς Μεγαλοπόλεως ἑρείπια κεῖται.—Στ. 19, Μαντίνεια.] Διαπεφωνήκασιν οἱ περιοδευταὶ περὶ τοῦ γένου τῆς πᾶλαι Μαντίνειας ὄνοματος.—Στ. 21, Κλείτωρ.] Κλείτορας, γῆγεν.—Στ. 22, Φενεός.] Φονεᾶς, γῆγεν.—Μεθύδριον.] Ἰσως ἡ γῆγεν Μεττάγα (Mettaga), ἡ μιταξὺ δύο ποταμιδίων, ἡ ρύχων κειμένη, ὅπερ δηλοῖ καὶ τοῦνομα Μεθύδριον.

ΣΕΛΙΔ. 147, στ. 1, Τεγέα.] Τὴν Ἐπισκοπὴν λεγομένην εἶναι φυσικὸν ὁ Μελέτιος ἔτερος δοκιμαστέρον τὴν γῆγεν Παλαιάπολεν καλουμένην οἰονται.—Στ. 5, Ρίπην τε.] Ἐκ τῆς Ἰλιάδος, β', 606.—Στ. 7, Φολόη.] Ηγῆγεν Βουνὸν τῆς Δεριτσάνας καλουμένην.—Λύκαιον.] Τὸ γῆγεν δρός Μίνθα καλούμενον, ἔτερον τῆς ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 83) μυημονευθείσης Μίνθης, ηγετὸν τὸ γῆγεν λεγόμενον Όλωνὸν (ἢ ὃς φέρεται ἐν τῷ πίνακι τῆς Πελοποννήσου, Όλενὸν, Mont Oleno), καὶ κατ' ἄλλους Μέττεναν, φυσὶν εἶναι.—Στ. 8, Μαίναλον.] Ρόσσον γῆγεν δυομαζόμενον, ὅπερ ἐκ τῆς Ἰταλῶν φωνῆς Rovina ἢ Ruina, τῆς δηλούσσης τὸ ἑρείπιον, πεπλάσθαι οἴονται τινες (Pouquevill. *Voyag. en Moree*, tom. I, pag. 226).—Παρθένιον.] Σώζει καὶ γῆγεν τοῦνομα τὸ δρός, τὸ Παρθένιον.—Στ. 11, Εἴρηται, καὶ τὸ περὶ Ερασῖνον κ. τ. λ.] Άνωτέρω σελ. 81, καὶ 122. — Στυμφλίδος λίμνης.] Τῆς γῆγεν καλουμένης Βούλσης (Lac de Voulsi). Οὐ δέ Γεμίζος (παρὰ τῷ Όρτελίῳ) καὶ ὁ Μελέτιος τῆς γῆγεν Ζαρακᾶν (Lac de Zaraca), τὴν ἐξ σχεδόν τε λεύγας Γαλατειάς ἀπέχουσαν πρὸς Βορρᾶν τῆς Βούλσης.—Στ. 14, Απέρασιν.] Ἐκ ΔΓ, ΑΤ, Απέκρυσιν. ίδε τὰ ὄπιστα μοις ἐν τοῖς πρόσθεν (Μέρ. Α, Προλεγομέν. σελ. πδ').—Στ. 16, Λάδων.] Οὐ καὶ ἄλληγεν (Μέρ. Α, σελ. 77.) ἐμνημόνευσε.—Στ. 19, Δι' ὧν γῆγεν φορά.] ΗΔ (συνάδουσα τοῖς ἀρχαίοις μεταφρασταῖς) ΑΤ, Δι' ὧν γῆγεν φορά. ΔΓ, Δι' ὧν γῆγεν φορά.

ΣΕΛΙΔ. 148, στ. 6, Περὶ Φευγὸν δοκὶς ἐσὶ καὶ τὸ καλούμενον Στυγὸς ὄδωρ κ. τ. λ.] Περὶ οὖν φυσὶν ὁ Πλυνσανίας (ἥ, 17), «Ἐκ Φευγοῦ δοκὶς ἐπέροχες καὶ ἡλίου μυσμῶν, ἡ μὲν ἀριτερὰ τῶν ὄδῶν ἐς πόλειν ὅγει Κλείτορα, ἐν δεξιῇ δὲ ἐπὶ Νόνακριν καὶ τὸ ὄδωρ τῆς Στυγὸς.» Πρὸς αὐτοῦ δέ καὶ Ηρόδοτος (ε', 74) εἰρηκεν, «Ηδὲ δέ

» Νόνακρις, ἐν τῇ ἡ πηγὴ αὕτη [τῆς Στυγὸς] τυγχάνει, πόλις ἐστὶ
οἱ τῆς Ἀρκαδίης πρὸς Φενεῷν. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Νωνάκρια τετρα-
συλλάβως, καὶ ἐστιν ἡ νῦν καλουμένη Ναύκρια, ἡ πρὸς ταῖς πηγαῖς
τοῦ Κράθιδος ποταμοῦ κειμένη, ἡ σῆλον καὶ ἐκ τοῦ Παυσανίου (ἢ,
18) λέγοντος, ὅτι τὸ τῆς Στυγὸς ὑδωρ τὸ παρὰ τὴν Νόνακριν «διε-
κελθὸν διὰ τῆς πέτρας εἰς τὸν Κράθειν ποταμὸν κάτεισε. »—Στ. 11-
17, Επὶ μὲν Αἴγιον... τρισχιλίους.] Όλον τοῦτο τὸ χωρίον προσέθηκε
εἶς ἀντιγράφων, ἀναπληρώσας εἶς εἰκασίας καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς κενὰ δια-
τήματα περὶ ὧν ἐπιδει τὰ διὰ μακρῶν σημειωθέντα μοι ἐν τῇ Γαλλικῇ
μεταφράσει (tom. III, pag. 284, not. I).—Στ. 25, Καὶ τῶν
περὶ τὴν Ἀκτὴν.] ΗΔ (τοιτέσι, τῶν περὶ τὴν Ἀκτὴν πόλεων), ΑΤ,
Καὶ περὶ τὴν Ἀκτὴν. Εὐ δὲ τοῖς ἀντιγράφοις διάσημα κενὸν
εὑροῦται μεταξὺ τοῦ συνδέσμου καὶ τῆς προδέσεως. Ἀκτὴν δὲ ίδιως
ὄνομαζον τῆς Πελοποννήσου τὴν πρὸς ἔω χώραν, ἐν ᾧ ἦν Μεδώνη,
Ἐπίδαυρος καὶ Τροεῖην. Ίδε τὰς Γαλλικὰς σημειώσεις καὶ περὶ τούτων,
καὶ περὶ τῶν ἐξηγησθέντων.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΕΝΝΑΤΟΝ.

ΣΕΛΙΔ. 149, στ. 6, Τὸν Κρομμυῶνα.] Ἀρσενικῶς ἐνθάδε, ἦν
ἀνωτέρω (σελ. 135) Νηλυκῶς ἐξήνεγκε, πλὴν εἰ μὴ γραφικῶς ἥμαρ-
τηται.

ΣΕΛΙΔ. 150, στ. 2, Καὶ συμπάσος τῆς.] Ἐκ ΔΓ, ΑΤ, Συμ-
πάσος τε τῆς.—Στ. 3, Νομίζει.] Ἐκ ΔΓ, ΑΤ, Νομίζειεν
φίρεται γάρ πρὸς τὸν Εὔδοξον. Τί δ' ἐνόμιζε περὶ τῆς ἀπὸ Σουνίου
τίσνος, χαλεπὸν εἰδέναι, τῶν ἀντιγράφων ἐνταῦθα, ὥσπερ καὶ ἐν
ἄλλοις οὐκ ὀλίγοις τοῦθι τοῦ βιβλίου χωρίοις, διειώς κεκολοθωμένων.
Τὸ δὲ Σούνιον ὄνομάζεται νῦν ὑπὸ τῶν ναυτιλομένων capo Colonne, ὁ ἐστιν, ἄκρα τηλῶν, ἀπὸ τῶν ἐτει συμμενόντων ἐρημι-
μένων κιόνων τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἀθηνᾶς τῆς ἐπονομασθείσης Σουνιάδος.—
Στ. 4, Εἴ μὴ προσῆν τῇ.] Ἐκ ΔΓ προσέθηκε τὸ ἀρθρον, καίπερ οὐδὲν
πλέον συντεῖνον εἰς ἀπάρτεισιν τοῦ χωρίου.—Στ. 5, Καὶ τὴν ἀκτὴν.]
Περὶ τῆς ἐπιδει τὰ μικρὸν ἀνωτέρω ἐν τῇδε τῇ σελίδῃ σημειωθέντα.
—Στ. 6, Τοικύτην.] Ἐκ τοῦ ἐμοῦ ἀντιγράφου, ΑΤ, Τοσσάντην.—
Στ. 14, Επὶ μικρὸν.] Ἐξ ΕΔ, ΑΤ, ἐπίμεικτον.—Στ. 16, Πειραιεύς.]
Porto-leone, ὁ ἐστι Δειμήν λέσοντος, νῦν καλούμενος.—Στ. 19,
Παγάς.] ΗΔ (σωριεῖ, ὥσπερ ἀνωτέρω, Στράβ. σελ. 68 καὶ 135),